

stalostním lze ustanovit kurátora jen v případech v zákoně taxativně uvedených (§ 79 nesp. pat.). Ustanovení Jaroslava B. kurátorem nespadá pod žádný z těchto případů a nelze jmenovaného proto považovati za zákonného zástupce žalované strany a nepřísluší mu proto právo podati odvolání, jež podati by mohl jedině oprávněný zmocněnec Dr. S. P. Pod pojmem »opatrovník k hájení práv pozůstalosti« v usnesení prvního soudu jest patrně míněno opatrovnictví za příčinou zastoupení ve sporu, avšak zákonných předpokladů pro tento případ není, neboť přerušení řízení nenastalo a k dotyčnému návrhu jest oprávněn pouze věřitel chtějící žalovati pozůstalost. Také se k pozůstalosti žalovaného žádný dědic nepřihlásil a dědici v úvahu přicházející navrhli, by pro nedostatek jmění pozůstalostní řízení odpadlo. Poněvadž odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, bylo je odmítnouti (§§ 471 čís. 2, 474 odst. 2 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

V usnesení okresního soudu, jímž byl Jaroslav B. zřízen opatrovníkem k hájení práv pozůstalosti Josefa B., není uvedeno zákonné ustanovení, o něž by se toto usnesení opíralo. Předpisu § 810 obč. zák. nemůže se stěžovatel dovolávat, poněvadž § 810 obč. zák. předpokládá, že dědic dědictví nastoupil, t. j., že se přihlásil k pozůstalosti (§§ 799 a 800 obč. zák.); dle spisů okresního soudu však žádná dědická přihláška k pozůstalosti Josefa B. podána nebyla. Tvrdí-li stěžovatel, že byl oprávněn vypověděti plnou Dr. Slavomíra P., dosavadního právního zástupce žalovaného, jde o nepřípustnou novotu. Konečně neprávem vytýká stěžovatel, že odvolací soud neměl odvolání ihned odmítnouti, nýbrž že případný nedostatek procesní způsobilosti měl především hleděti odstraniti podle § 6 odst. 2 c. ř. s. Neboť žalovaný byl zastoupen advokátem (§ 155 c. ř. s.) a nebylo důvodu k nějakému opatření podle § 6 odst. 2 c. ř. s.

Čís. 15150.

Spoluporučník, nejsa zákonným zástupcem nezletilcovým, není oprávněn k rekursu za nezletilce.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1936, R II 36/36.)

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs spoluporučníka nezletilých nepominutelných dědiců do rozhodnutí rekursního soudu v otázce zařazení určitých pohledávek do aktiv pozůstalosti.

D ů v o d y:

Stěžovatel není zákonitým zástupcem nezletilých stěžovatelů, ježto spoluporučník má sice za úkol k dobru svých svěřenců napomáhati a

poručníci radou přispívati (§ 212 obč. zák.), ale z toho nelze vyvozovati, že by mohl také opravné prostředky podávati (srov. rozh. Gl. U. n. ř, čís. 4331).

Čís. 15151.

Zavázal-li se dřívější (bývalý) veřejný společník, který se stal jedním majitelem firmy, vystoupivšímu veřejnému společníku, že ho odškodní, bude-li na něho dokročeno na základě zákonného pětiletého ručení (čl. 146 obch. zák.), jde o smluvní závazek podmíněný odkládací výminkou (§§ 696, 897 obč. zák.).

Změnou firmy kupce jednotlivce v komanditní společnost vznikl nový právní podmět, na nějž přecházejí obchodní závazky kupce jednotlivce jen za předpokladů § 1409 obč. zák.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1936, Rv I 1277/34.)

Žalobce byl společníkem veřejné obchodní společnosti R. v Ch., již tvořili žalobce a druhý žalovaný. Podle svého přednesu vystoupil žalobce dne 1. července 1929 ze společnosti v dorozumění s druhým společníkem a firma trvala dále jako firma jednotlivce. Nato došlo dne 12. února 1931 k zahájení vyrovnacího řízení o jmění firmy, které bylo dne 13. února 1931 ohlášeno v obchodním rejstříku. Po skončení vyrovnacího řízení byla fa změněna ve společnost komanditní, do které přistoupili dne 28. prosince 1931 Vilém F. s vkladem 125.000 Kč a Františka R. s vkladem 125.000 Kč jako komandisté, kdežto druhý žalovaný zůstal jako komplementář. Firma byla táž a celý podnik byl pokračováním dřívějšího. K vyrovnacímu řízení přihlásil Artur R. pohledávku 80.133 Kč, o jejíž existenci žalobce nic nevěděl. Tato pohledávka byla vyrovnacím dlužníkem uznána. Když vyrovnací řízení bylo prohlášeno za skončené, podal Artur R. dne 17. prosince 1931 žalobu na žalobce pro 80.133 Kč. Žalobce popřel žalobní žádost, opověděl firmě R. a spol., jakož i Ing. Arnoštu K. spor, aniž tito vyhověli vyzvání dáti se zastupovati, načež žalobce uzavřel s Arturem R. smír. Podle tohoto smíru se zavázal zaplatiti Arturu R. částku 30.000 Kč. K zajištění této pohledávky Artura R. byly tomuto odstoupeny až do plné výše poměrně obě vyrovnací splátky proti Ing. Arnoštu K. Podle společenské smlouvy mezi žalobcem a druhým žalovaným byl druhý žalovaný také oprávněn uzavřítí u Artura R. dluh v částce 80.000 Kč pro firmu R. a spol. Firma jednotlivcova R. a spol. výslovně prohlásila prohlášením ze dne 12. září 1929, že se zavazuje, že žalobce uchrání škody, bude-li na základě zákona o pětiletém ručení za závazky firmy z doby před vyloučením žalobce z firmy R. a spol., k ručení přidržen. Konečně prohlásila firma jednotlivce R. a spol., zastoupená Ing. Arnoštem K., že sama ponese útraty vzešlé úmluvou, týkající se vyloučení žalobce ze společnosti. Také během vyjednávání o výši pohledávky, která se má přihlásiti, výslovně prohlásil vlastník firmy R. a spol., Ing. Arnošt K., že uhradí všechny dluhy a event. regresní nároky. Žádá proto žalobce na žalované firmě R. a žalovaném